

Kui tullen häddas abbiks sull'?"
 Kui agga isse juhtub ta
 Siin hädda sisse sattuma,
 Siis armsaks peab küll sedda hääst,
 Kui abbi saab ta teiste käest. —
 Siin tulletajin mele siis,
 Mis õige armastusse wiis,
 Mis pagganadki tunnewad,
 Et kohhe abbiks ruttawad,
 Kus agga abbi tarwis näeb,
 Et arwitades küll surma jääb!

Wend ja ödde.

Wennad ja öed, kes küll ühhe isä ja emma
 lapsed, ei olle iggakord mitte ühhe mele ja
 mõttega, waid neil on sagedaste suur wahhe;
 ja isäeärranes olli se siis ränk nähha, kui rist
 usso walguis alles pimmeduuse latte al maggas.

Aastal 1411, elas Saksamaal üks mees,
 nimmega Konrad ja temma ödde. Konrad olli
 tulli äkkise melega, täis wihha ja kurjust allati;
 agga se ödde olli lahke, helde ja armulinne
 iggaühhe wasto nenda, et leil tedda armastasiid

ja selle wasto jälle sedda wenda süddamest
 wihkasid.

Needsammad, wend ja ödde, ollid otsato rik-
 kad, sest nemmad ollid omma wannematte käest
 wägga paljo rahha pärrinud. Kord tulli Kon-
 rad omma ödde kuulma ja kui nemmad lahked
 teine teise wasto ollid, siis piddasid nõu, et
 tahtsid mõllemad ued firrikud ehitada, aina
 nende omma kullo peäle ja mis ka kohhe sai
 ette wõetud. Se ödde ütles agga wennale:
 „Kule Konrad! sinna ei sa omma firrikut mitte
 ni ruttu kurjaga walmis, kui minna heaga?“
 Wend naeris tedda wälja ja läks ärra.

Pärrast nõupiddamist, hakkasid mõllemad üht-
 lasse ehitama, teine omma ja teine omma
 küllase, — sest nemmad ei ellanud mitte ühhe
 piri peäl. — Kui Konrad wahhete wahhel,
 omma töörahwa jure tulli ja seal ühte tõmest
 seismas näggi, ütles ta wihha kohhe põllema
 ja löi sedda meest surnuks. Ja sedda teggi
 temma igga kord, kunni firrik walmis sai.

Se ödde jälle, kes heaga läbbi sai, ei teinud
 mund, kui satis laiska tõmest ärra ja wöttis